

РЕШЕНИЕ

№ 1399

гр. София, 04.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 08.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **11112** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 107, ал. 2 от Закона за автомобилните превози (З.).

Образувано е по жалба на А. Л. К. против Заповед № РД – 14 – 2923 от 13.10.2021 г. за прилагане на принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ на жалбоподателя, издадена от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ (РДАА) – [населено място].

В жалбата се излагат оплаквания за липсата на срок, за който се прилага мярката, тъй като е посочен единствено крайния срок, посочен в нормата на чл. 10ба, ал. 1, т. 4, б. „б“ от Закона за автомобилния превоз (З.). Оспорва да е извършен обществен превоз по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на З.. Счита, че липсват мотиви на заповедта, доколкото са заместени констатациите от АУАН, без да е направен собствен извод.

Ответникът директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ (РДАА) – [населено място] не изразява становище.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Към преписката е АУАН Серия А-2012, № 297182 от 12.10.2021 г., съставен от Т. Б., в качеството си на инспектор РДАА- [населено място], в присъствието на свидетеля И. С.. Същият е съставен за това, че жалбоподателят А. К. на 12.10.2021 г., около 14:45 ч., на [улица] срещу магазин „Хит М.“, като водач на лек автомобил марка

„С.“, модел „Ц4 П.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], е извършвал превоз на пътници К. Н. и М. С. срещу заплащане, без да притежава лиценз за извършване на превоз на пътници, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Посочено в АУАН се установява от приложените сведения на свидетеля К. Н., надлежно събрани по реда на чл. 44, ал. 1 и ал. 2 АПК, които съдът кредитира, тъй като са непротиворечиви и намират опора в съставения АУАН. Същият дава информация за извършване на 12.10.2022 г. съвместни на НАП, МВР и И.. Заедно с М. С. (инспектор по приходите) си поръчали такси чрез мобилно приложение „М.“, за което пристигнал автомобил, управляван от А. К.. Двата били превозени от [жк]до[жк], [населено място], като за услугата била заплатена сумата от 10 лева.

По преписката са приложени писмени доказателства, от които се установява, че А. К. притежава свидетелство за управление на МПС (СУМПС), с №[ЕИК]. Представени са доказателства, че автомобилът марка „С.“, модел „Ц4 П.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма]

От приложения протокол се установява свалянето на табелата с регистрационния номер, което е извършено на 12.10.2022 г.

Последвало е издаването на оспорваната Заповед № РД – 14 – 2923 от 13.10.2021 г. на директора на РДАА – [населено място], с която на основание чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ З., е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ на жалбоподателя А. К.. Също така е приложена ПАМ временно спиране от движение, чрез сваляне на предната регистрационна табела на горепосочения автомобил, но същата не е предмет на оспорване по настоящото дело.

В мотивите на заповедта се посочва, че жалбоподателят като водач на автомобил марка „С.“, модел „Ц4 П.“, с рег. [рег.номер на МПС] , е извършил превоз на К. Н. и М. С. срещу заплащане, без да притежава лиценз за извършване на превоз на пътници, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

По делото са представена Заповед № РД-01-43/23.01.2020 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която упълномощава директорите на Регионалните дирекции „Автомобилна администрация“ да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 106 и чл. 106а З.. Представена още Заповед № 589/31.01.2020 г., от която се установява, че длъжността директор на РДАА – [населено място] се заема от Ч. К., издал оспорваната заповед.

В хода на съдебното производство са разпитани свидетелите Т. Б. и И. С., чиито показания са последователни, непротиворечиви и намиращи опора в писмените доказателства, поради което съдът им дава вяра. Двата свидетели дава информация за съвместна проверка с НАП и икономическа полиция, а на която установили, че жалбоподателят извършва нерегламентиран превоз на пътници срещу заплащане. Единият свидетел уточнява, че по данни на превозваните лица (служители на НАП) за услугата била заплатена сумата в размер на 10 лева.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал.

1 АПК.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 107 З. принудителните административни мерки по чл. 106 и чл. 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ или упълномощени от него длъжностни лица. В настоящия случай е издадена заповед на основание чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ З. от директора на РДАА – С., който е упълномощен със Заповед № РД-01-43/23.01.2020 г. В този смисъл оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59 АПК, както и фактически и правни основания за издаването му. В същата са отразени всички релевантни елементи от фактическия състав на чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ З..

Не се споделят възраженията, че заповедта не е мотивирана поради това, че е посочен единствено крайният срок – 12 месеца, посочен в обсъжданата разпоредба. След като в хипотезата на чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ З. органът разполага с една-единствена възможност за законосъобразно произнасяне, а именно – при констатация за наличие на субсумиращите се под хипотезата на посочената норма юридически факти да приложи предвидената в закон ПАМ за срок до отстраняване на нарушението, но не повече от 12 месеца, то предявяването на изискване към него да мотивира защо е указал съответния срок, респ. задължение да обоснове друг, различен от законовия такъв, би било лишено от правна опора. В тази хипотеза органът действа в условията на обвързана компетентност. Следователно възпроизвеждайки текста на чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ З. в частта относно срока на мярката, органът не е нарушил изискването за мотивираност на волеизявлението си, а е изпълнил точно нормативното предписание. В този смисъл е Решение № 12968 от 17.12.2021 г. по адм. д. № 5866/2021 на ВАС, Седмо отделение (в обратен смисъл на други съдебни актове, постановени от ВАС).

Следва да се добави, че продължителността на мярката по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ З. съдържа два елемента, касаещи времето и действие: отстраняване на нарушението или изтичане на една година, т. е. не е възможно определянето на определен срок, тъй като органът няма как да знае кога ще се отстрани нарушението. Ограничението на срока се отнася до определянето на максимален период на действие на мярката.

При постановяване на процесната заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения. Органът е събрал необходимите доказателства, с което правилно е установил фактическата обстановка.

Заповедта съответства с материалния закон. Съгласно чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ З. за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните

принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността - до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година.

Наложената мярка по чл. 106а ЗавП е от категорията на преустановителните, но за бъде приложена ПАМ на основание чл. 106а З., следва да е обективизирано кумулативното наличие на две материалноправни предпоставки - от една страна да е извършен обществен превоз на пътници или товари, а от друга - превозът да се извършва с МПС, за което няма издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на З. „Обществен превоз“ е превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. По делото категорично се установи, че жалбоподателят с превозно средство (автомобил с рег. СА5606СК) е превозил двама пътници (служители на НАП) от[жк]до[жк], [населено място], за която услуга е заплатена сумата от 10 лева. В този смисъл е налице осъществяване на „Обществен превоз“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на З..

За извършване на обществен превоз се изисква да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, да е включен в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници да има заверено копие към лиценз на Общността. Безспорно се установи, че жалбоподателят не притежава описаните удостоверение за регистрация или лиценз, респ. копие от такъв, докато не ги е предоставил на проверяващите при проверката или на съда в хода на съдебното производство. Горното води до извод, че заповедта съответства на материалния закон.

Оспорената не противоречи на целта на закона.

Мярката по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ З. притежава качествени характеристики и на превантивните и на преустановителните ПАМ. В тази връзка не е коректно да се обсъжда единствено целта по предотвратяване на нарушения, а наред с това е от значение и превантивната цел.

Автомобилният обществен превоз на пътници и товари е дейност, която се характеризира с повишен риск за живота и здравето на хората. Значимостта на обществените отношения обуславя детайлната регламентация на тази професионална дейност с преобладаващ императивен характер на правните норми. Законодателят е приел комплекс от изисквания спрямо превозвача, който предпоставя законосъобразното упражняване на визираната дейност. Именно обществената значимост на законосъобразното извършване на автомобилните превози обуславя и факта, че последното се намира в правопрпорционална зависимост с реалната и непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, в случай на нарушение, засягащо тези законови изисквания. С оглед предотвратяване настъпването на подобни нежелани последици, законодателят е регламентирал процесната ПАМ. Отнемането на притежаваното от водача-нарушител СУМПС имплицитно и по

принцип осуетява възможността това лице да извърши друго нарушение, поставящо в риск горепосочените правнозащитими блага.

Горното води до извод за неоснователност на жалбата, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК същата следва да се отхвърли.

Ответната страна не е правила искане за присъждане на разноски, поради което не следва да разглежда този въпрос.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Л. К., ЕГН [ЕГН] против Заповед № РД – 14 – 2923 от 13.10.2021 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ (РДАА) – [населено място], в обжалваната част, с която се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ на А. Л. К..

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: